

การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้า
ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสนามจันทร์

**A Lexical Error Analysis of English Paragraph Writing
of First Year Students, Silpakorn University,
Sanamchandra Campus**

พนิตพิชาญ์ มานอก และ ภัทร์ธีรา เทียนเพิ่มพูน

มหาวิทยาลัยศิลปากร

Panitpicha Manok and Patteera Thienpermpool

Silpakorn University, Thailand

Corresponding Author, E-mail : panitpichaa@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในงานเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร 2) เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาในการเรียนการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้า กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชา 081102 ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ภาคการเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) งานเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าของนักศึกษา 2) แบบบันทึกข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในการเขียนภาษาอังกฤษ และ 3) แบบสัมภาษณ์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ความถี่ ค่าร้อยละ และพรรณนาวิเคราะห์พร้อมยกตัวอย่าง

ผลการวิจัยพบว่า 1) จำนวนข้อผิดพลาดที่พบทั้งหมดคือ 40 ครั้ง ซึ่งข้อผิดพลาดที่มีจำนวนมากที่สุด 3 อันดับแรก ได้แก่ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้ชนิดของคำ (Mix-up of Part of Speech) คิดเป็นร้อยละ 30 การละตัวสะกด (Omission) คิดเป็นร้อยละ 22.5 และการใช้คำบุพบทที่ไม่เหมาะสม (Preposition Partner) คิดเป็นร้อยละ 15 และในส่วนของข้อผิดพลาดที่พบน้อยที่สุด คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้สระผิดรูปเสียง (Vowel-based type) คิดเป็นร้อยละ 2.5 2) แนวทางการพัฒนาในการเรียนการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้า

คำสำคัญ: การวิเคราะห์ข้อผิดพลาด; ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์; การเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้า; การพัฒนาการสอน; แนวทาง

Abstracts

The purposes of the research were to 1) study the lexical errors in the English paragraph writing of the first year students of Silpakorn University 2) study an English teaching development guidelines particularly words used in paragraph writing in English for Everyday Use course. The sample was 30 persons of the first year students, using the simple random sampling, who were studying 081102 English for Everyday use course. The research instruments consisted of 1) Students' English paragraph writing 2) A lexical error analysis record form 3) The interview form. The data were analyze by frequency, percentage, and descriptive analysis with illustrative examples.

The research results were as follows:

1) There were 40 times of lexical errors. The top three errors found were Mix-up of Part of Speech (30%), Omission (22.5%), and Preposition Partner (15%), and the least error found was Vowel-based type (2.5%).

2) Development guidelines for teaching English paragraph writing skill.

Keywords: Error Analysis, Lexical Error Analysis, English Paragraph Writing, Teaching Development, Guideline

บทนำ

การเขียนมีความสำคัญต่อการติดต่อสื่อสารของหน่วยงานหรือองค์กรเอกชนที่ดำเนินธุรกิจในปัจจุบันเพราะการสื่อสารข้อมูลด้วยทักษะการเขียนที่เหมาะสมและสร้างสรรค์สามารถช่วยลดความขัดแย้งหรือความแตกแยกในองค์กรได้ (จอมขวัญ หลาวเพ็ชร, 2546 : 168-174) ในปัจจุบันการติดต่อสื่อสารด้วยการเขียนจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ในองค์กรก็เป็นส่วนหนึ่งของการสื่อสาร ซึ่งผู้เขียนต้องเขียนข้อความที่สมบูรณ์ถูกต้องเพื่อสื่อข้อมูลข่าวสารที่ถูกต้องและเป็นประโยชน์ต่อบุคคลในองค์กร หากข้อมูลข่าวสารที่ต้องการจะสื่อสารนั้นไม่ได้ถูกเรียบเรียงให้ถูกต้อง หรือตรงตามวัตถุประสงค์ของการสื่อสาร ก็จะทำให้เกิดการสื่อสารคลาดเคลื่อนได้ ดังเช่นที่ (กฤษณ์ โกมลมิศร์, 2547 : 30) ได้ยกตัวอย่างว่า การที่พนักงานรับคำสั่งการผลิตจากลูกค้าแล้วส่งต่อข้อมูลให้กับฝ่ายผลิต แต่ข้อมูลที่ส่งนั้นมีข้อผิดพลาดเนื่องจากการเขียนที่ไม่ถูกต้อง แล้วความเสียหายที่เกิดขึ้นนอกจากจะส่งผลกระทบต่อพนักงานหรือกลุ่มพนักงานเหล่านั้นแล้วยังส่งผลกระทบต่อความพึงพอใจของลูกค้า และอาจทำให้ต้นทุนการผลิตเพิ่มสูงขึ้นจากความผิดพลาดในการเขียนได้ การเขียนถือเป็นทักษะที่ยาก เนื่องจากการเขียนเป็นทักษะที่ถูกนำมาใช้น้อยมากในชีวิตประจำวัน ทำให้โอกาสในการฝึกฝนทักษะการเขียนในชีวิตประจำวันน้อยกว่าทักษะอย่างอื่น (ดวงใจ และ กวิสรา, 2538 : 48) แม้ผู้เขียนมีความรู้ทางไวยากรณ์และคำศัพท์ ก็ไม่ได้หมายความว่าสามารถเขียนประโยคสื่อสารได้ หรือทำให้มีความสามารถเขียนได้ดี (บุญศิริ ผ่องอักษร, 2524 : 50) แต่ผู้เขียนต้องได้รับการฝึกฝนให้เรียบเรียงความคิดต่าง ๆ ที่จะออกมาในรูปประโยคเพื่อประกอบกันเป็นเนื้อความที่เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเจ้าของภาษา

จากที่กล่าวมาข้างต้น แสดงให้เห็นว่าการสื่อสารที่เกิดผิดพลาดจากการเขียนสื่อสาร แม้ผู้สื่อสารจะใช้ภาษาแม่ของตนในการสื่อสาร ข้อผิดพลาดก็ยังปรากฏอยู่เช่นกัน ส่งผลกระทบต่อผู้ใช้ภาษาเองและองค์กร ในยุคปัจจุบัน มิได้มีเพียงภาษาไทยที่ใช้สื่อสารเป็นหลักในประเทศไทย แต่ภาษาอังกฤษเองก็ถือว่าเป็นภาษาสากลในการติดต่อสื่อสาร ไม่ว่าจะเป็นชีวิตประจำวันหรือการใช้ภาษาอังกฤษในการประกอบอาชีพเพื่อหาเลี้ยงตนและครอบครัว ตลาดแรงงานในปัจจุบันก็มีความต้องการบุคลากรที่สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้ เนื่องจากเป็นภาษาสากลที่สามารถสื่อสารได้ในระดับนานาชาติ และนักศึกษาที่อยู่ในระดับอุดมศึกษาเองคือบุคลากรที่กำลังก้าวเข้าสู่ตลาดแรงงานในอนาคต ดังนั้นแล้วความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา จึงนับว่าเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง แม้ว่าภาษาอังกฤษจะไม่ได้เป็นภาษาราชการในประเทศไทย แต่ประเทศไทยเองก็ได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษเช่นกัน จึงได้มีการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษกันอย่างกว้างขวางทั่วประเทศ ทั้งในระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา รวมไปถึงระดับอุดมศึกษา ซึ่งการเรียนรู้ภาษาอังกฤษหรือภาษาอื่น ๆ คงจะปฏิเสธไม่ได้ว่าสิ่งที่เป็นรากฐานของการเรียนรู้ภาษาคือ คำศัพท์ เพราะคำศัพท์เป็นหนึ่งในองค์ประกอบสำคัญของภาษาเมื่อต้องการใช้ในการสื่อสาร (Llach, 2005 : 44-47) ได้กล่าวไว้ว่า การเรียนรู้ภาษาเริ่มต้นจากคำศัพท์ คำ คือสิ่งแรกทางภาษาศาสตร์ที่ผู้เรียนควรจะได้รับ (ทั้งภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง) และไม่มีภาษาใดที่จะเรียนรู้ได้โดยปราศจากคำศัพท์ (Rivers 1970 : 19-30) ได้กล่าวถึงการสื่อสารภาษาอังกฤษว่า ผู้ที่จะสื่อสารภาษาอังกฤษได้ดีนั้น จะต้องมีความรู้ ความสามารถในการเขียนตัวอักษร การสะกดคำ การใช้โครงสร้างทางภาษา การเลือกศัพท์หรือกลุ่มคำ นำความสามารถเหล่านี้มาใช้เพื่อที่จะเขียนและสื่อสารออกมาให้ได้ตามที่ต้องการ เพราะฉะนั้นแล้วความสามารถในการเขียนและการเลือกคำศัพท์ย่อมมีอิทธิพลต่อการสื่อสารด้วยภาษาที่สอง การเขียนโดยส่วนใหญ่มักจะประสบปัญหาทางด้านคำศัพท์ โครงสร้างประโยคไวยากรณ์ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน รวมไปถึงข้อบกพร่องทางด้านลีลาในการเขียนด้วย ซึ่งทั้งหมดที่กล่าวมานั้นนับว่าเป็นหลักการเขียนภาษาอังกฤษตามที่ (Heaton, 1975 : 11-15) ได้กล่าวไว้เช่นกัน นั่นหมายความว่าหากต้องการจะสื่อสารภาษาอังกฤษได้ดี ควรเริ่มจากการเขียนที่ถูกหลักและเลือกใช้คำที่เหมาะสมจึงจะสามารถสื่อสารได้ดีและถูกต้อง เมื่อใดก็ตามที่เกิดข้อผิดพลาดทางด้านคำศัพท์ ส่งผลให้การสื่อความหมายคลาดเคลื่อนหรือไม่ถูกต้อง ไม่ตรงตามจุดประสงค์ของการสื่อสารทันที ดังนั้นแล้วการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์อาจมีส่วนช่วยในการพัฒนาทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร เพราะผู้ใช้ภาษาได้รับโอกาสในการพิจารณา ทบทวนการใช้ภาษาของตน และแก้ไขข้อผิดพลาดให้ถูกต้อง ทำให้สามารถสื่อสารได้ตรงวัตถุประสงค์ และถูกต้องตามหลักการใช้ภาษา

ประโยชน์ของการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดสามารถแบ่งได้สองประเภทหลัก (Corder, 1973 : 15-20) ประเภทแรก คือ ทางด้านทฤษฎี การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดเป็นวิธีหนึ่งที่นักวิจัยจะสามารถค้นพบกระบวนการเรียนรู้ (language learning process) และขบวนการเชิงจิตวิทยาของการเรียนภาษา อันจะเป็นข้อมูลสนับสนุนการเรียนรู้ภาษาโดยใช้ขบวนการเชิงจิตวิทยาช่วยเสริมในการเรียนรู้ ทำให้ผู้เรียนสนใจที่จะเรียนรู้

และพัฒนาตนเอง ประโยชน์ของการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดอีกประเภท คือ ทางด้านปฏิบัติ ผู้สอนสามารถประเมินระดับความรู้ของผู้เรียนและสามารถพิจารณาปรับการเรียนการสอนเพื่อช่วยพัฒนาทักษะของผู้เรียนได้ ผลของการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดเป็นอีกหนึ่งปัจจัยช่วยเสริมในการสร้างหลักสูตรหรือการแต่งตั้งตำราให้แก่ผู้เรียน ทำให้ผู้สอนทราบถึงปัจจัยที่มีส่วนช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศให้ก้าวหน้าขึ้น ตัวอย่างเช่น หากผลการวิเคราะห์ปรากฏออกมาว่าข้อผิดพลาด (errors) ส่วนมากเกิดจากการแทรกซ้อนของภาษาแม่แล้วไซ้ ผู้สอนหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาต่างประเทศแก่ผู้เรียนกลุ่มนี้ ควรพิจารณาเรื่องการเรียนการสอน ตำรา หรืออุปกรณ์การสอนที่สามารถเอื้ออำนวยโอกาสให้แก่ผู้เรียนได้อ่านและฟังภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น และควรใช้ภาษาแม่ในการสอนภาษาต่างประเทศให้น้อยลง ดังนั้นแล้วการศึกษาข้อผิดพลาดในการเรียนภาษาจึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะข้อผิดพลาดต่าง ๆ เหล่านั้นที่เกิดขึ้น เป็นหนึ่งในสาเหตุหลักที่บ่งบอกถึงปัญหาในการสื่อสารได้อย่างชัดเจน ทักษะการสื่อสารด้วยภาษาแม่และภาษาที่สอง หรือภาษาสากลที่ตนศึกษา อย่างการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน มักมีคำศัพท์เฉพาะภาษาในการสื่อสารของแต่ละทักษะแตกต่างกันออกไป แต่การเขียนเป็นทักษะที่ยากและซับซ้อนที่สุด (Torwong, 1995 : 11-122) เนื่องจากการเขียนจะต้องใช้กลวิธีการสื่อความหมายจากภาษาพูดออกมาเป็นสัญลักษณ์ หรืออีกนัยหนึ่งคือการใช้ตัวอักษรที่สมาชิกในสังคมใช้เพื่อถ่ายทอดความคิดและถ้อยคำลงบนแผ่นกระดาษ (Kadler, 1970 : 32) ซึ่งเป็นที่เข้าใจระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน เป็นรูปแบบหนึ่งของการใช้ภาษาสื่อความหมาย ดังที่ (Lado 1964 : 45-49) ได้กล่าวว่า การเขียนโดยไม่ทราบความหมายไม่นับว่าเป็นการเขียน เป็นเพียงการจารึกตัวอักษรลงบนสิ่งใดสิ่งหนึ่งเท่านั้น การเขียนจะต้องเป็นการใช้ตัวอักษรอย่างมีความหมาย ใช้แบบของการเขียนให้ตรงกับจุดมุ่งหมายของการเขียนนั้น ๆ ตลอดจนใช้ถ้อยคำและสำนวน โวหารได้อย่างถูกต้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านคำศัพท์ การไม่รู้คำศัพท์ก็เป็นอีกหนึ่งสาเหตุที่ทำให้ไม่สามารถสื่อสารด้วยทักษะการเขียนได้ หรือการเลือกใช้คำที่ไม่เหมาะสมกับรูปประโยค ก็เป็นเหตุให้สื่อความหมายคลาดเคลื่อนได้เช่นกัน ด้วยเหตุนี้ การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในงานเขียนจึงมีประโยชน์เป็นอย่างมากในการพัฒนาการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับผู้เรียน เพื่อช่วยพัฒนาทักษะการเรียนรู้ภาษา การใช้ภาษาในการสื่อสาร และลดการเกิดข้อผิดพลาดซ้ำในอนาคต

จากปัญหาข้อผิดพลาดทางด้านภาษาอังกฤษดังกล่าวมาข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาข้อผิดพลาดภาษาอังกฤษที่พบในการเขียน อีกทั้งจากการสอบถามและสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน มหาวิทยาลัยศิลปากร อาจารย์ยังให้ความเห็นว่ามีนักศึกษาเป็นจำนวนมากที่ใช้ภาษาอังกฤษไม่ถูกต้องและไม่เหมาะสมกับบริบทในการเขียนเนื่องมาจากขาดทักษะด้านไวยากรณ์และด้านคำศัพท์ ทำให้พบข้อผิดพลาดในงานเขียนอยู่บ่อยครั้ง และข้อผิดพลาดเหล่านั้นยังคงเกิดขึ้นอยู่เสมอ แม้ว่านักศึกษาได้เรียนภาษาอังกฤษมาหลายปีแล้วก็ตาม ดังนั้นแล้วการศึกษาข้อผิดพลาดในงานเขียนของนักศึกษาจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการพัฒนาการเรียนการสอน ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาข้อผิดพลาดในงานเขียน

ภาษาอังกฤษโดยตรง อีกทั้งการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในงานของนักศึกษาทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศ ล้วนมุ่งเน้นไปที่การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดเชิงไวยากรณ์ ทั้งที่ส่วนสำคัญของการใช้ภาษาในการสื่อสารแท้จริงคือ หน่วยคำ หรือ คำศัพท์ ตามที่ได้กล่าวไปข้างต้น ดังนั้นแล้วการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในเชิงไวยากรณ์อาจไม่สามารถแก้ไขข้อผิดพลาดและพัฒนาการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนได้ตรงประเด็น การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้าน คำศัพท์โดยตรงจึงเป็นอีกหนึ่งทางเลือกที่สามารถช่วยพัฒนาการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในประเทศไทยได้ อีกทั้งทักษะการเขียน เป็นหนึ่งทักษะที่สามารถวิเคราะห์และพิจารณาข้อผิดพลาดเชิงลึกได้ดีกว่าทักษะอื่น ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในงานเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้า และศึกษาถึงแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอน จากข้อผิดพลาดที่พบในงานเขียนภาษาอังกฤษ เพื่อเป็น ประโยชน์ในการปรับการเรียนการสอนในอนาคตต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในงานเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร
2. เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาการเรียนการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้า

ระเบียบวิธีวิจัย

ผู้วิจัยใช้รูปแบบการวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Research Survey)

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรในการเก็บข้อมูลครั้งนี้คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขต พระราชวังสนามจันทร์ จังหวัดนครปฐม ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา 081102 ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ภาค การเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 736 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการเก็บข้อมูลครั้งนี้คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขต พระราชวังสนามจันทร์ จังหวัดนครปฐม ที่เรียนวิชา 081102 ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ภาคการเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 1 ห้อง นักศึกษาทั้งหมด 30 คน ใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย และใช้ห้องเรียนเป็นหน่วย ในการสุ่ม

นิยามศัพท์เฉพาะ

นักศึกษา คือ ผู้เรียนที่กำลังศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะอักษรศาสตร์ ในสาขาวิชาการแสดงศึกษา ประวัติศาสตร์ ปรัชญา ภาษาไทย ภาษาเอเชียตะวันออก ภาษาฝรั่งเศส ภาษาเยอรมัน ภาษาอังกฤษ

ภูมิศาสตร์ สังคมศาสตร์การพัฒนา สารสนเทศศาสตร์และบรรณารักษศาสตร์ สังคีตศิลป์ไทย และเอเชียศึกษา มหาวิทยาลัยศิลปากร ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา 081102 ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ภาคการเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 153 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 งานเขียนของนักศึกษา

งานเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ จังหวัดนครปฐม ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา 081102 ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ภาคการเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 30 คน

2.2 แบบบันทึกข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้า

แบบบันทึกข้อผิดพลาดแยกเป็นรายบุคคล ยึดตามกรอบการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของ (Carl James, 1998: 27-30) ซึ่งจำแนกข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ 1. รูปแบบของคำ (Formal Errors) 2. คำปรากฏรวม (Collocation Error) 3. ชนิดของคำ (Mix-up of part of speech) และสามารถบันทึกความถี่ของแต่ละประเภทได้ เป็นแบบบันทึกที่แสดงให้เห็นถึงความถี่และร้อยละของข้อผิดพลาดทางด้านคำศัพท์ ซึ่งได้มาจากการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษในระดับย่อหน้าของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ จังหวัดนครปฐม ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา 081102 ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ภาคการเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 30 ชิ้นงาน

2.3. แบบสัมภาษณ์

แบบสัมภาษณ์สำหรับอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษที่สอนรายวิชา 081102 ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ภาคการเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 5 ท่าน

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บข้อมูลดำเนินเป็น 4 ขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยทำการชี้แจงให้ผู้เข้าร่วมวิจัยและนักศึกษากลุ่มตัวอย่างทราบว่า จะทำการวิจัย นักศึกษากลุ่มตัวอย่างจะมีส่วนร่วมในการศึกษารึนี้

2. ผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลจากเรียงความภาษาอังกฤษในระดับย่อหน้า โดยเริ่มเก็บข้อมูลในระยะหลังจากเรียนจบ ช่วงภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2562 ที่ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลในช่วงนี้ เนื่องจากผู้สอนได้เริ่มสอนคำศัพท์และการเขียนระดับย่อหน้าภายในภาคการศึกษาที่ 1 การเก็บข้อมูลหลังจากจบภาคเรียนที่ 1 จึงเหมาะสมกับเรื่องที่ศึกษา

3. ผู้วิจัยรวบรวมงานเขียนภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างและบันทึกข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ตามแบบบันทึกข้อผิดพลาด โดยบันทึกแยกเป็นรายบุคคล

4. ผู้วิจัยทำการสัมภาษณ์อาจารย์ที่สอนวิชา 081102 ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ภาคการเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 5 ท่าน เพื่อบันทึกข้อมูลและรวบรวมข้อมูลเพื่อดำเนินการขั้นต่อไป

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 งานเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าของนักศึกษา

การวิเคราะห์ข้อมูลมีขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากงานเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าของกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยทำการบันทึกข้อผิดพลาดในแบบบันทึก จำแนกประเภทของข้อผิดพลาดทางด้านคำศัพท์ และบันทึกความถี่ของข้อผิดพลาดแต่ละประเภท โดยแบ่งประเภทข้อผิดพลาดทางด้านคำศัพท์ตาม (Carl James, 1998: 27-30) และสรุปผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความถี่ของข้อผิดพลาดทางด้านคำศัพท์แต่ละประเภทจากการคำนวณค่าร้อยละ และอธิบายลักษณะของข้อผิดพลาดเพื่อวิเคราะห์ข้อผิดพลาด

2. นำผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้มา เปรียบเทียบความถี่ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในงานเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าแต่ละประเภทที่พบเจองานเขียนของกลุ่มตัวอย่าง โดยแสดงผลเป็นค่าร้อยละ และนำความถี่ค่าร้อยละของทั้ง 3 ประเภท ได้แก่ 1. รูปแบบของคำ (Formal Errors) 2. คำปรากฏร่วม (Collocation Error) 3. ชนิดของคำ (Mix-up of part of speech) มาเรียงลำดับจากความถี่มากที่สุดไปจนถึงน้อยที่สุด

3. นำข้อมูลที่ได้มาคำนวณค่าร้อยละของข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในงานเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้า เพื่อหาระดับข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในการเขียนภาษาอังกฤษที่พบจากงานเขียนของนักศึกษา

ค่าร้อยละที่ใช้ในการคำนวณหาประเภทข้อผิดพลาดทางด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่พบในงานเขียนเรียงความภาษาอังกฤษในระดับย่อหน้า มีสูตรดังนี้

$$\text{ค่าร้อยละ} = \frac{\text{จำนวนข้อผิดพลาดที่พบ}}{\text{จำนวนข้อผิดพลาดทั้งหมด}} \times 100$$

4.2 แบบสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอน

การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสัมภาษณ์มีขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอน ผู้วิจัยทำการบันทึกโดยใช้เทปบันทึกคำสัมภาษณ์ เพื่อช่วยในการบันทึกประเด็นสำคัญของผู้ให้สัมภาษณ์ และนำมาทำการถอดเทปและสรุปออกมาเป็นเอกสาร

2. วางเค้าโครงการวิเคราะห์โดยการจำแนกข้อความในเอกสารการให้สัมภาษณ์ ทั้งนี้ การกำหนดระบบการจำแนกจะพิจารณาถึงหลักเกณฑ์ต่อไปนี้ คือ

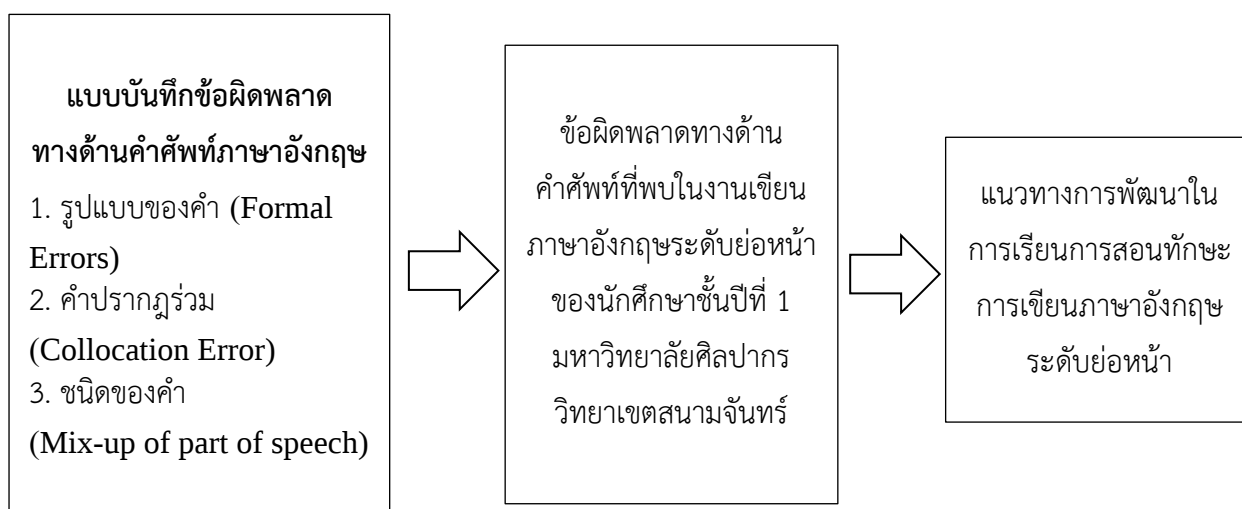
- 1) หัวข้อในการจำแนกจะต้องสอดคล้องกับปัญหา วัตถุประสงค์ของตัวแปรในการวิจัย
- 2) หัวข้อในการจำแนกจะต้องครอบคลุม คำ หรือข้อความที่ผู้วิจัยนำมาใช้เป็นระบบในการจำแนก หรือข้อความอื่น ๆ ที่มีอยู่ในเอกสารที่ถอดเทปแบบสัมภาษณ์ไว้ เพื่อให้สามารถนำมาลงรหัส แจนับได้ถูกต้องภายใต้แต่ละหัวข้อในการจำแนก และใช้หลักเกณฑ์เดียวกันในการจำแนกเพื่อป้องกันการซ้ำซ้อนกันของคำ หรือข้อความที่จะปรากฏเมื่อทำการแจนับ

3. พิจารณาเงื่อนไขแวดล้อม (Context) ของข้อมูลเอกสารที่ถอดเทปแบบสัมภาษณ์มา เป็นการพิจารณาเกี่ยวกับลักษณะต่าง ๆ ของข้อมูลเอกสารที่จะนำมาวิเคราะห์เพื่อให้การวิเคราะห์ข้อมูลเป็นไปอย่างถูกต้อง มีความครอบคลุมมากที่สุด โดยลักษณะของข้อมูลที่จะพิจารณาได้แก่ แหล่งที่มาของข้อมูล ช่วงเวลาของการบันทึกข้อมูล ผู้รับข้อมูลหรือบุคคลที่ผู้บันทึกข้อมูลประสงค์จะส่งข้อมูลถึง และแหล่งเผยแพร่ข้อมูล

4. วิเคราะห์ข้อมูลตามที่ปรากฏ (Manifest Content) ในเอกสาร และนำข้อมูลที่ได้มาแจนแจนความถี่ โดยการนับความถี่ของคำ หรือข้อความที่จำแนกไว้ภายใต้ระบบการจำแนกที่กำหนดไว้ และทำการวิเคราะห์และนำเสนอในบทต่อไป

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางด้านคำศัพท์ในงานวิจัยนี้ ยึดตามกรอบแนวคิดการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางด้านคำศัพท์ของ (Carl James, 1998 : 27-30) และนำมาเป็นกรอบในการจัดทำแบบบันทึกข้อผิดพลาดเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัย ดังภาพที่ 1

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในงานเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้า ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร ซึ่งแบ่งประเภทข้อผิดพลาดตามหลักทฤษฎีของ (Carl James, 1998 : 27-30) โดยแสดงจำนวนข้อผิดพลาดและร้อยละความถี่ในรูปแบบของตาราง ดังในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงจำนวนและร้อยละความถี่ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ที่พบในงานเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 แบ่งประเภทข้อผิดพลาดตามหลักทฤษฎีของ (Carl James, 1998 : 27-30)

ประเภทข้อผิดพลาด	ความถี่	ร้อยละ
1. การใช้คำไม่ถูกต้องรูป (Formal Errors)		
1.1. การเลือกใช้คำศัพท์ผิดรูปแบบ (Formal misselection)		
1.1.1. การใช้คำเสริมหน้าหลัง (Affix type)		
1.1.1.1. การใช้คำเสริมหน้า (Prefix)	0	0
1.1.1.2. การใช้คำเสริมหลัง (Suffix)	0	0
1.1.2. การใช้สระผิดรูปเสียง (Vowel-based type)	1	2.5
1.1.3. การใช้ตัวสะกดพยัญชนะผิด (Consonant-based type)	0	0
1.2. การแปลงรูปแบบการใช้คำ (Misformation)		
1.2.1. การถ่ายโอนจากภาษาแม่ (L1 transfer)	2	5
1.3. การเปลี่ยนตัวสะกด (Distortion)		
1.3.1. การละตัวสะกด (Omission)	9	22.5
1.3.2. การเพิ่มตัวสะกด (Overinclusion)	3	7.5
1.3.3. การเลือกตัวสะกดผิด (Misselection)	2	5
1.3.4. การเรียงตัวสะกดผิด (Misordering)	5	12.5
1.3.5. การสร้างคำใหม่ที่สะกดคล้ายเดิม (Blending)	0	0
2. การใช้คำปรากฏรวม (Collocation Error)		
2.1. การใช้คำปรากฏรวมที่ไม่เหมาะสม (Unusual word pair)	0	0
2.2. การใช้คำบุพบทที่ไม่เหมาะสม (Preposition partner)	6	15
3. การใช้ชนิดของคำ (Mix-up of part of speech)	12	30
รวม	40	100

จากตารางที่ 1 แสดงการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า มีประเภทของข้อผิดพลาดทั้งหมด 3 หัวข้อหลัก คือ การใช้คำไม่ถูกต้องรูป (Formal Errors) การใช้คำปรากฏร่วม (Collocation Error) และการใช้ชนิดของคำ (Mix-up of part of speech)

ประเภทแรก การใช้คำไม่ถูกต้องรูป (Formal Errors) สามารถแบ่งข้อผิดพลาดออกเป็น 3 หัวข้อใหญ่ ได้แก่ การเลือกใช้คำศัพท์ผิดรูปแบบ (Formal Misselection) การแปลงรูปแบบการใช้คำ (Misformation) การเปลี่ยนตัวสะกด (Distortion) และสามารถแบ่งออกเป็น 9 หัวข้อย่อย ได้แก่ การใช้คำเสริมหน้าหลัง (Affix type) การใช้สระผิดรูปเสียง (Vowel-based type) การใช้ตัวสะกดพยัญชนะผิด (Consonant-based type) การถ่ายโอนจากภาษาแม่ (L1 transfer) การละตัวสะกด (Omission) การเพิ่มตัวสะกด (Overinclusion) การเลือกตัวสะกดผิด (Misselection) การเรียงตัวสะกดผิด (Misordering) การสร้างคำใหม่ที่สะกดคล้ายเดิม (Blending) ประเภทที่สอง ด้านการใช้คำปรากฏร่วม (Collocation Error) สามารถแบ่งข้อผิดพลาดออกเป็น 2 หัวข้อใหญ่ ได้แก่ การใช้คำปรากฏร่วมที่ไม่เหมาะสม (Unusual word pair) การใช้คำบุพบทที่ไม่เหมาะสม (Preposition partner) โดยรวมเป็นหัวข้อใหญ่ทั้งหมด 5 หัวข้อใหญ่ และหัวข้อย่อยทั้งหมด 9 หัวข้อย่อย

ซึ่งจำนวนข้อผิดพลาดที่พบทั้งหมดคือ 40 ครั้ง เมื่อจัดเรียงลำดับข้อผิดพลาดที่มีความถี่มากที่สุดไปหาน้อยที่สุด พบว่า ข้อผิดพลาดที่มีความถี่มากที่สุด ได้แก่ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้ชนิดของคำ (Mix-up of Part of Speech) มีจำนวนข้อผิดพลาดทั้งหมด 12 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 30 รองลงมาได้แก่ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการละตัวสะกด (Omission) มีจำนวนข้อผิดพลาดทั้งหมด 9 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 22.5 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำบุพบทที่ไม่เหมาะสม (Preposition Partner) มีจำนวนข้อผิดพลาดทั้งหมด 6 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 15 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียงตัวสะกดผิด (Misordering) มีจำนวนข้อผิดพลาดทั้งหมด 5 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 12.5 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเพิ่มตัวสะกด (Overinclusion) มีจำนวนข้อผิดพลาดทั้งหมด 3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.5 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการถ่ายโอนจากภาษาแม่ (L1 transfer) มีจำนวนข้อผิดพลาดทั้งหมด 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5 เช่นเดียวกับข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเลือกตัวสะกดผิด (Misselection) และข้อผิดพลาดที่พบน้อยที่สุด คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้สระผิดรูปเสียง (Vowel-based type) มีจำนวนข้อผิดพลาดเพียง 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.5

อันดับหนึ่ง คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้ชนิดของคำ (Mix-up of Part of Speech) พบข้อผิดพลาดทั้งหมด 12 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 30

ตัวอย่างข้อผิดพลาด เช่น

“The importance things are he has confident to doing a lot of things and he has a lot of talented.”

ควรแก้ไขเป็น “The important things are he has confidence to do a lot of things and he has a lot of talent.”

นักศึกษาเลือกใช้ชนิดของคำที่ไม่เหมาะสมกับบริบทประโยค แม้ว่าการใช้คำนามขยายคำนามจะสามารถใช้ได้ไม่ผิดหลักไวยากรณ์ แต่หากพิจารณาความหมายอย่างถี่ถ้วนแล้ว จะเห็นได้ชัดว่าไม่เหมาะสมและทำให้ความหมายผิดไปจากที่ต้องการสื่อได้ เนื่องจากคำว่า “things” เป็นคำนาม หมายถึง สิ่ง หรือ สิ่งของ คำว่า “importance” เป็นคำนาม หมายถึง ความสำคัญ หากแปลว่าความหมายตรงตัวตามรูปประโยคจะมีความหมายว่า “สิ่งของความสำคัญ” แต่หากเปลี่ยนไปใช้คำคุณศัพท์ของคำที่มีความหมายว่า “สำคัญ” หรือ “important” เมื่อใช้ขยายคำนาม “thing” จะมีความหมายความว่า “สิ่งที่สำคัญ” มิใช่ “สิ่งของความสำคัญ”

รองลงมา คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการละตัวสะกด (Omission) พบข้อผิดพลาดทั้งหมด 9 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 22.5

ตัวอย่างข้อผิดพลาด เช่น

“He wears short sport pant.”

ควรแก้ไขเป็น “He wears short sport pants.”

ความหมายของ “pant” และ “pants” แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง คำว่า “pant” หมายถึงอาการหอบ ในขณะที่ “pants” หมายถึง กางเกงขาสั้น เมื่อละตัวสะกดท้ายคำคือ “s” ไปเพียงหนึ่งตัวจะทำให้ความหมายเปลี่ยนอย่างชัดเจน จุดประสงค์ในการสื่อความหมายของนักศึกษา คือ เขาสวมใส่ “กางเกงขาสั้น” แต่เมื่อเกิดการละตัวสะกด ทำให้ความหมายผิดไปจากจุดประสงค์ คือ เขาสวมใส่ “อาการหอบ”

อันดับ 3 คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำบุพบทที่ไม่เหมาะสม (Preposition Partner) มีจำนวนข้อผิดพลาดทั้งหมด 6 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 15

ตัวอย่างข้อผิดพลาด เช่น

“He has no regret in losing, in the other hand, it becomes motivation for him.”

ควรแก้ไขเป็น “He has no regret in losing, on the other hand, it becomes motivation for him.”

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่านักศึกษาเลือกใช้คำบุพบท “in” คู่กับนามวลี “the other hand” ซึ่งไม่ผิดหลักไวยากรณ์และสามารถใช้ได้หากต้องการจะสื่อความหมายว่า “อยู่ในมืออีกข้างหนึ่ง” แต่จากรูปประโยคนักศึกษาต้องการจะสื่อความหมายของสองอย่างที่มีความขัดแย้งกัน ซึ่งต้องใช้สำนวนเฉพาะ คือ “on the other hand” ที่มีความหมายว่า “ในทางตรงกันข้าม”

ข้อผิดพลาดที่พบน้อยที่สุด คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้สระผิดรูปเสียง (Vowel-based type) มีจำนวนข้อผิดพลาดเพียง 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.5

ตัวอย่างข้อผิดพลาด เช่น

“His team will get Olimpic award.”

ควรแก้ไขเป็น “His team will get Olympic award.”

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่านักศึกษาเลือกใช้ตัวอักษร “i” ในคำว่า “โอลิมปิก” เนื่องจากการออกเสียงสระ “อิ” แต่แท้จริงแล้วคำว่า “โอลิมปิก” เป็นชื่อเฉพาะและใช้ตัวอักษร “y” เป็นสระ เนื่องจากรากศัพท์มา

จากคำศัพท์เฉพาะทาง คือ “Olympia” ซึ่งเป็นเมืองหนึ่งในประเทศกรีซที่เป็นจุดกำเนิดของกีฬา “โอลิมปิก” ความคล้ายคลึงกันของการออกเสียงสระ “อิ” ทำให้นักศึกษาเกิดความสับสนและเลือกใช้คำศัพท์ได้ไม่ถูกต้อง เพราะความคุ้นเคยกับการใช้ “i” เพื่อแทนสระที่ออกเสียงว่า “อิ”

2. จากการสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ภาคการเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 เพื่อเป็นแนวทางการพัฒนาการสอนการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร พบว่าสามารถแบ่งออกเป็นประเด็นสำคัญได้ดังต่อไปนี้

2.1 ระยะเวลาในการเรียนการสอน

2.2 แนวทางการแจ้งและแก้ไขข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์แก่ผู้เรียน

2.3 กิจกรรมเสริมการเรียนการสอน

2.4 สื่อเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนการสอน

แนวทางในการพัฒนาการสอนการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อนักศึกษา อาจารย์ผู้สอนทุกท่านเห็นพ้องตรงกันในเรื่องการเรียนรู้ผ่านข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ของผู้เรียน เนื่องจากคำศัพท์เป็นส่วนหลักในการสื่อสารไม่ว่าจะด้วยทักษะการพูด การฟัง การอ่าน หรือแม้แต่การเขียนก็เช่นกัน เพราะคำศัพท์นับเป็นหัวใจสำคัญอย่างหนึ่งในการใช้ภาษา (Stewick, 1972 : 23-35) ฉะนั้นแล้วอาจารย์ผู้สอนจำเป็นจะต้องวางแผนเวลาและปรับใช้กลยุทธ์ในการเรียนการสอนเพื่อให้นักศึกษาได้เรียนรู้การใช้ภาษาผ่านข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ของตน จากการสัมภาษณ์ อาจารย์ทุกท่านสนับสนุนหลักวิธีการแจ้งกลับข้อผิดพลาดให้นักศึกษาทราบ และพิจารณาส่งงานเขียนฉบับแก้ไขคืนกลับให้อาจารย์ผู้สอน เมื่อนักศึกษาแต่ละท่านรับทราบในข้อผิดพลาดของตนเองแล้ว นักศึกษาจะสามารถวิเคราะห์ข้อผิดพลาดและฝึกฝนการแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเอง ซึ่งอาจารย์แต่ละท่านพบว่าเมื่อนักศึกษาได้พิจารณาข้อผิดพลาดและได้แก้ไขด้วยตนเองแล้ว ทำให้เกิดการพัฒนาไปในทางที่ดีขึ้น ซึ่งข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้ชนิดของคำ (Mix-up of Part of Speech) เป็นข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดในการวิจัยครั้งนี้ โดยมีข้อผิดพลาดทั้งหมด 12 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 30 จากข้อผิดพลาดทั้งหมดที่พบ ดังนั้นแล้วประเด็นสำคัญในเรื่องของการวิเคราะห์ประเภทของคำศัพท์หรือการใช้ชนิดของคำ (Mix-up of Part of Speech) ได้รับความเห็นสมควรให้ปรับใช้ในการสอน อาจารย์ผู้สอนควรปรับการเรียนการสอนเพื่อให้นักศึกษาได้วิเคราะห์ชนิดของคำศัพท์แต่ละคำ เพื่อให้สามารถแยกประเภทของคำศัพท์และเข้าใจหลักการใช้คำศัพท์แต่ละประเภทนีก่อนการใช้ในการเขียนงานภาษาอังกฤษในครั้งต่อไป อาจารย์ผู้สอนสามารถเลือกใช้กิจกรรมการนำเสนอคำศัพท์ที่พบข้อผิดพลาดบ่อยครั้งในชั้นเรียน ให้นักศึกษาวิเคราะห์และระบุข้อผิดพลาดที่ตนพบ (Error Detection) ในด้านการใช้ชนิดของคำ (Part of Speech) โดยเฉพาะ เพื่อให้นักศึกษาสามารถใช้เวลาในชั้นเรียนเพื่อวิเคราะห์และเรียนรู้ไปพร้อมกันกับเพื่อนร่วมชั้นเรียน หรือเลือกใช้กิจกรรมการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของตนเอง (Self-correction) ดังที่อาจารย์ทุกท่านได้ประยุกต์ใช้กิจกรรมนี้ในการให้นักศึกษาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของตนเองแล้วส่งคืนกลับอาจารย์ผู้สอน และพบว่านักศึกษามีพัฒนาการในการเลือกใช้

คำศัพท์ในการเขียนไปในทางที่ดีขึ้นเมื่อได้วิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้วยตนเอง แต่เนื่องจากการใช้ชนิดของคำ (Part of Speech) เป็นข้อผิดพลาดที่ตรวจพบในงานเขียนของนักศึกษามากที่สุด ดังนั้นการปรับใช้กิจกรรมการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของตนเอง (Self-correction) ในการเรียนการสอน อาจมุ่งเน้นไปที่การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดเฉพาะด้านการใช้ชนิดของคำ (Part of Speech) เพื่อให้ให้นักศึกษาได้วิเคราะห์และฝึกแยกชนิดของคำศัพท์ภาษาอังกฤษแต่ละประเภท ช่วยให้นักศึกษาเข้าใจชนิดของคำศัพท์แต่ละประเภทมากยิ่งขึ้น อีกหนึ่งกิจกรรมที่สามารถประยุกต์ใช้เพื่อให้นักศึกษาได้วิเคราะห์ข้อผิดพลาดร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียน คือการประเมินงานของเพื่อนร่วมชั้น (Peer Review) เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้รับโอกาสในการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดที่พบในงานเขียนของเพื่อนร่วมชั้นและแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นซึ่งกันและกัน เน้นไปที่การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดเฉพาะด้านการใช้ชนิดของคำ (Part of Speech) เพื่อให้นักศึกษาได้แลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นกับเพื่อนร่วมชั้น การประเมินงานของเพื่อนร่วมชั้นสามารถทำให้ผู้เรียนได้ตระหนักถึงข้อผิดพลาดของตนเอง เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทราบถึงความคิดเห็นของเพื่อนร่วมชั้นที่มีต่องานเขียนของตนเอง และเป็นการฝึกให้ผู้เรียนลดอัตตาของตนเอง และรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นมากขึ้น (มณฑิญา พวงทรัพย์, 2560 : 213-244) การประยุกต์ใช้หลากหลายกลยุทธ์ให้นักศึกษาได้มีโอกาสได้วิเคราะห์และตรวจสอบข้อผิดพลาดในงานเขียนทั้งของตนเองและเพื่อนร่วมชั้นสามารถทำให้ผู้เรียนพัฒนาการเขียนของตนเองให้ดีขึ้น ซึ่งแน่นอนว่าการพัฒนานั้นถือเป็นเป้าหมายสูงสุดของการแก้ไขข้อผิดพลาด (Lee, 1997 : 465-477) อีกปัจจัยสำคัญที่อาจารย์ทุกท่านเห็นพ้องตรงกัน คือการเลือกใช้สื่อการเรียนการสอนเสริมเพื่อให้เหมาะสมกับการเรียนการสอนในยุคปัจจุบัน อาจารย์ผู้สอนสามารถใช้สื่อเทคโนโลยีภายนอกชั้นเรียนหรือนอกเหนือจากหนังสือเรียนเพื่อสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ การสร้างแรงจูงใจในการเรียนถือเป็นอีกหนึ่งกลยุทธ์สำคัญที่เหมาะสมสำหรับการนำมาปรับใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยเฉพาะด้านการเขียน ควรปรับการเรียนการสอนในเชิงหลักจิตวิทยาเสริมเพื่อสร้างแรงจูงใจให้นักศึกษาต้องการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและพัฒนางานเขียนของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยสามารถเสริมแรงด้วยการชมเชยเมื่อนักศึกษาใช้ภาษาและแก้ไขข้อผิดพลาดได้อย่างถูกต้อง รวมไปถึงการให้กำลังใจนักศึกษาเพื่อให้เกิดแรงจูงใจเชิงบวกในการเรียนรู้และแก้ไขข้อผิดพลาดของตน (องอาจ นามวงศ์, 2554 : 34) สื่อการเรียนการสอนที่สามารถสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ให้นักศึกษา เช่น สื่อเกมทายชนิดของคำศัพท์ (Quiz) ให้นักศึกษาได้เรียนรู้การแยกประเภทของคำศัพท์ และการใช้คำศัพท์ความรู้รอบตัวสำหรับการสื่อสารในชีวิตจริง เพื่อให้นักศึกษาสามารถประยุกต์ใช้ได้จริงในชีวิตประจำวันตามวัตถุประสงค์ของรายวิชา หรือเลือกใช้สื่อเพลงในการเรียนการสอนเพื่อเรียนรู้ด้านคำศัพท์โดยเฉพาะและเน้นด้านการแยกชนิดของคำแต่ละประเภท ซึ่งสามารถใช้ได้กับการเรียนการสอนในชั้นเรียนและการเรียนการสอนผ่านออนไลน์เช่นกัน เพราะการสื่อเพลงสามารถช่วยให้นักศึกษาเรียนรู้คำศัพท์ได้เร็วขึ้น (Salcedo, 2010 : 19-30) นอกเหนือจากนี้ อาจารย์ผู้สอนสามารถเลือกใช้โปรแกรมซูม (Zoom) ในการเรียนการสอนออนไลน์ได้ เนื่องจากมีคุณลักษณะที่ดีที่สุดสำหรับการใช้ห้องเรียนเสมือนจริง เช่น การแสดงหน้าจอของครูผู้สอน การแบ่งกลุ่มวิดีโอ การบันทึก

วิดีโอ และการสื่อสารได้สองฝ่ายทั้งในรูปแบบวิดีโอและเสียง สามารถประยุกต์ใช้กับการเรียนการสอนภาษาในทุกทักษะ สามารถช่วยให้อาจารย์ผู้สอนสามารถใช้คุณลักษณะเฉพาะของตัวโปรแกรมเพื่อพัฒนาความเข้าใจในเนื้อหาแก่ผู้เรียนได้ ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีพัฒนาการการเรียนรู้ในเชิงบวก (Cheung, 2021 : 1-16) และเข้ากับยุคสมัยในปัจจุบัน

อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสนามจันทร์ ตามที่เสนอไปข้างต้น สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้า

ประเภทของข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในงานเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 นั้นเป็นไปตามสมมติฐานงานวิจัย โดยพบข้อผิดพลาดทั้งหมด 3 ประเภทหลัก คือ 1. รูปแบบของคำ (Formal Errors) 2. คำปรากฏรวม (Collocation Error) และ 3. ชนิดของคำ (Mix-up of part of speech)

1.1 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้ชนิดของคำ (Mix-up of Part of Speech) เป็นข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุด โดยมีข้อผิดพลาดทั้งหมด 12 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 30 ข้อผิดพลาดทางด้านการใช้ชนิดของคำที่มากถึงร้อยละ 30 นี้สะท้อนให้เห็นถึงความสำคัญว่าชนิดของคำหรือ Part of Speech เป็นส่วนสำคัญทางภาษาศาสตร์โดยแท้จริง เพราะคำถือเป็นส่วนประกอบหลักในภาษาเชิงไวยากรณ์ คำศัพท์ในแต่ละภาษามีการแบ่งชนิดของคำที่แตกต่างกัน แต่ตามหลักของภาษาอังกฤษนั้น ชนิดของคำแต่ละประเภทถูกแบ่งขึ้นเพื่อใช้อธิบายโครงสร้างของภาษา (Haspelmath, 2009 : 378-589) และการประกอบคำแต่ละประเภทเข้าด้วยกันตามหลักไวยากรณ์จะเกิดขึ้นเมื่อต้องการสื่อสารและทำให้สามารถสื่อสารได้อย่างถูกต้อง ดังนั้นหากเกิดข้อผิดพลาดจากการใช้ชนิดของคำ ปฏิเสธไม่ได้เลยที่สามารถทำให้การสื่อสารข้อมูลบิดเบือนไปจากข้อเท็จจริงได้ ซึ่งข้อผิดพลาดด้านการใช้ชนิดของคำในงานเขียนของนักศึกษาเกิดได้จากหลายสาเหตุ เช่น การแทรกแซงทางภาษา นักศึกษาแปลความหมายจากภาษาแม่ (ภาษาไทย) ไปยังภาษาปลายทาง (ภาษาอังกฤษ) ทำให้เกิดการแทรกแซงทางภาษา ทั้งกฎเกณฑ์ด้านโครงสร้างและไวยากรณ์ของภาษาแม่ (Natjirath et. al, 2561 : 145-160) แม้ความหมายที่ต้องการสื่อสารถูกต้องแต่ผิดหลักไวยากรณ์ของภาษาปลายทาง (ภาษาอังกฤษ) ตัวอย่างเช่นในประโยค “เขาให้น้ำดื่มขวดสุดท้ายกับเพื่อนร่วมทีมแม้ว่าเขาก็ต้องการเช่นกัน” นักศึกษาเลือกจะเขียนประโยคภาษาอังกฤษว่า “He gives the last bottle of water to his colleague even him want it too.” หากแปลความหมายตามหลักการใช้ชนิดของคำแล้ว ประโยคหลังเป็นเพียงประโยคเสริมและต้องมีประธานของประโยคเช่นกัน แต่นักศึกษาเลือกใช้คำว่า “him” ที่เป็นคำสรรพนาม ซึ่งคำที่ถูกต้องควรใช้คำว่า “he” เพื่อสื่อถึง “เขา” ที่เป็นประธานของประโยค ซึ่ง (Duruk & Paker, 2014 :

134-142) ได้ศึกษาข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ของผู้เรียนภาษาที่สอง (ภาษาอังกฤษ) กลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาในมหาวิทยาลัยในประเทศตุรกี 130 คน ซึ่งทุกคนมีภาษาตุรกีเป็นภาษาแม่ Duruk & Paker ได้ให้นักศึกษาตรวจจับและแก้ไขข้อผิดพลาดของเพื่อนร่วมชั้นเรียน พบว่ามีนักศึกษาที่มองข้ามและไม่สามารถตรวจจับข้อผิดพลาดด้านชนิดของคำได้ถึง 33 คน หรือร้อยละ 41% ของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างทั้งหมด เช่นเดียวกับ (กุลธิดา แยมอัม, 2545 : 35) ได้ทำการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านโครงสร้างทางไวยากรณ์ในการเขียนจดหมายธุรกิจของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาเอกธุรกิจการโรงแรม วิทยาลัยพณิชยการเชตุพน จำนวน 31 คน โดยการให้นักศึกษาเขียนจดหมายสมัครงาน จดหมายตอบแบบสอบถาม และจดหมายตอบร้องเรียน ซึ่งพบข้อผิดพลาดด้านการใช้สรรพนามมากที่สุด สอดคล้องกับงานวิจัยของ (กมลวัน สันสีแก้ว, 2560 : 88-89) เช่นกัน ที่ได้วิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารระหว่างประเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ก็พบข้อผิดพลาดด้านการใช้ชนิดของคำมากที่สุด โดยข้อผิดพลาดที่พบสูงถึงร้อยละ 43.41

1.2 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการละตัวสะกด (Omission) พบว่ามีข้อผิดพลาดทั้งหมด 9 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 22.5 ถือว่าเป็นข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดเป็นอันดับสอง ซึ่งข้อผิดพลาดด้านการละคำที่พบในงานวิจัยนั้นประกอบไปด้วยคำและหน่วยคำของประโยค มีผลทำให้ความหมายของรูปประโยคไม่สมบูรณ์ ตัวอย่างจากงานของนักศึกษา เช่น “He is kind but sometime he is fierce when he practices basketball.” จะเห็นได้ว่าในรูปประโยคมีสองคำที่เกิดข้อผิดพลาดจากการละตัวสะกด คือ “sometime” คำว่า sometime ที่ไม่มี ‘s’ ใช้ได้สองกรณี คือในฐานะ คำวิเศษณ์ (adverb) ซึ่งใช้บอกเวลาที่ไม่แน่นอน ไม่ได้เจาะจงเวลาที่ชัดเจน เช่น “Call me sometime.” หรือ “My house was built sometime in 2019.” อีกกรณีคือ sometime ที่ถูกใช้ในฐานะ คำคุณศัพท์ (adjective) เพื่อใช้ขยายคำนาม เช่น “Don’t be sometime friend.” หรือ “The sometime editor of the paper.” แต่หากมองความหมายของรูปประโยค เห็นได้ชัดว่านักศึกษาต้องการจะสื่อความหมายของคำว่า sometime ถึง ‘ความถี่’ ว่า ‘เขาเป็นคนใจดี แต่ บางครั้ง เขาก็ดูเวลาซ้อมบาสเก็ตบอล’ ซึ่งคำที่ถูกต้องคือ ‘sometimes’ (adverb of frequency) อาจมีสาเหตุมาจากนักศึกษาไม่ได้วิเคราะห์หลักการใช้คำ หน้าที่ของคำ รวมถึงความหมายของคำศัพท์นั้นอย่างถี่ถ้วน ทำให้เมื่อใช้จริง ความหมายโดยรวมมีความถูกต้องแต่รูปประโยคไม่สมบูรณ์ตามหลักไวยากรณ์ ทั้งนี้ ข้อผิดพลาดด้านการละตัวสะกดคำ สอดคล้องกับ (นงพงา ประกิจ, 2557 : 91) ที่ได้ทำการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ในประกาศภาษาอังกฤษออนไลน์ของบริษัทซีเลซติกา (ประเทศไทย) จำนวน 562 ฉบับและสอบถามพนักงานของบริษัทอีก 30 คน พบว่าข้อผิดพลาดที่สูงเป็นลำดับที่หนึ่ง คือ ข้อผิดพลาดด้านการละคำ (Omission) จำนวน 605 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 59.19 เช่นเดียวกับ (วันทนี แสงคล้ายเจริญ, 2561 : 538-554) ที่ศึกษาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ในงานเขียนภาษาอังกฤษและกลยุทธ์ในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา พบว่าข้อผิดพลาดด้านการละคำเป็นข้อผิดพลาดที่

นักศึกษาทั้งสามกลุ่มได้แก่กลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อนทำผิดพลาดมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง ร้อยละ 61.54, 64.72 และ 65.88 ตามลำดับกลุ่ม รวมไปถึง (ภรณ์พรธาดา บุญเพชร, 2557 : 45) ที่ได้ทำการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในจดหมายเพื่องานธุรกิจของนักศึกษาวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 2 โรงเรียนอักษรเทคโนโลยีวิทยา จำนวน 240 ฉบับ พบว่าข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุด คือ ประเภทการละคำ (Omission) ซึ่งพบทั้งหมดถึง 420 ครั้ง หรือเทียบเท่าร้อยละ 47.89

1.3 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำบุพบทที่ไม่เหมาะสม (Preposition Partner) พบข้อผิดพลาดทั้งหมด 6 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 15 อาจเกิดจากการที่นักศึกษาไม่สามารถแยกแยะการใช้คำบุพบทได้ ทำให้นักเรียนรู้สึกสับสนและทำให้เกิดผิดพลาดในการใช้คำบุพบทบ่อยครั้ง คำบุพบทใช้เชื่อมคำนามกับคำนามด้วยกัน หรือ เชื่อมคำนามกับประโยคหรือวลี เพื่อบ่งบอกเวลา สถานที่ ทิศทาง วิธีการ และเหตุผล หากนักศึกษาไม่เคยเรียนรู้การใช้คำบุพบทรวมมาก่อน เพียงรู้หลักการใช้คำบุพบทแบบแยกคำ มีแนวโน้มว่านักศึกษาจะพยายามเลือกใช้คำบุพบทที่แปลความหมายมาจากภาษาแม่ (L1) และความหมายเทียบเท่ากับสิ่งที่ต้องการจะสื่อ ซึ่งผิดหลักการใช้คำบุพบทรวม (Özışık, 2014: 59-69) เพราะฉะนั้นการแทรกแซงภาษาหรือความแตกต่างของภาษาแม่ (L1) และภาษาปลายทางที่ใช้ ก็มีอิทธิพลอย่างมากที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการใช้คำบุพบทรวมได้เช่นกัน (Etisa, 2017 : 29-39) เช่น “He holds a basketball on his right hand.” ซึ่งคำบุพบทที่ถูกต้องในรูปประโยคนี้ คือคำว่า ‘with’ เพื่อสื่อความหมายว่า “เขาถือลูกบาสเก็ตบอลด้วยมือขวาของเขา” แต่นักศึกษาเลือกใช้คำว่า ‘on’ เพราะแปลคำศัพท์จากภาษาแม่ของตนว่า “เขาถือลูกบาสเก็ตบอลอยู่บนมือขวาของเขา” สอดคล้องกับ (นงพงา ประกิจ, 2557 : 91) ที่ได้ทำการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ในประกาศภาษาอังกฤษออนไลน์ของบริษัทซีเลซติกา (ประเทศไทย) อีกเช่นกัน ซึ่งพบว่า คำบุพบทหนึ่งในข้อผิดพลาดย่อยภายใต้ข้อผิดพลาดประเภทการใช้คำผิดรูปแบบ (Misformation) เป็นข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดถึง 79 ครั้ง หรือร้อยละ 25.99

1.4 ข้อผิดพลาดที่พบน้อยที่สุดคือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้สระผิดรูปเสียง (Vowel-based type) โดยพบข้อผิดพลาดเพียงแค่ 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.5 และไม่พบข้อผิดพลาดจากการใช้ตัวสะกดพยัญชนะผิด (Consonant-based type) กับ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการสร้างคำใหม่ที่สะกดคล้ายเดิม (Blending) ซึ่งสอดคล้องกับ (Hamdi, 2016 : 643-652) ที่ได้วิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในองค์ประกอบภาษาอังกฤษ ของผู้เรียนประเทศตูนิเซียที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ที่ไม่พบข้อผิดพลาดจากการใช้ตัวสะกดพยัญชนะผิด (Consonant-based type) กับ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการสร้างคำใหม่ที่สะกดคล้ายเดิม (Blending) เลย และพบข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้สระผิดรูปเสียงเพียง 3 ครั้ง หรือร้อยละ 5.55 เท่านั้น สาเหตุอาจเกิดจากความสับสนในรูปเสียงของคำศัพท์และการสะกดคำศัพท์ที่เลือกใช้ เพราะผู้เรียนที่ไม่ได้มีภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่และต้องใช้ภาษาอังกฤษในการเขียน มุ่งเน้นในการค้นหาคำศัพท์ที่เหมาะสมกับการใช้ในรูปแบบประโยคเพื่อสื่อความหมายดังที่ตนต้องการ มากกว่าจะเน้นไปที่การสะกดคำให้

ถูกต้อง (Raimes, 1985 : 229-258) ทั้งนี้การวิเคราะห์งานเขียนของนักศึกษาไม่พบข้อผิดพลาดอีก 3 ประเภท คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำปรากฏรวมที่ไม่เหมาะสม (Unusual word pair) สอดคล้องกับ (กะรัตเพชร คงรอด, 2560 : 59) ที่ได้ทำการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการของนักศึกษาไทยระดับปริญญาตรี และพบว่า การใช้คำปรากฏรวมที่ไม่เหมาะสม (Unusual word pair) เป็นหนึ่งในสามลำดับสุดท้ายที่พบข้อผิดพลาดน้อยที่สุดเพียง 4 ครั้ง หรือร้อยละ 1.08 และไม่พบข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำเสริมหน้า (Prefix) ข้อผิดพลาดที่เกิดจากคำเสริมหลัง (Suffix) แม้ (กะรัตเพชร คงรอด, 2560 : 59) จะพบข้อผิดพลาดที่เกิดจากคำเสริมหลัง (Suffix) สูงถึง 61 ครั้ง หรือร้อยละ 16.49 แต่ก็ไม่มีพบข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำเสริมหน้า (Prefix) เช่นกัน

จากการอภิปรายผลการวิจัยข้างต้น ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ที่ตรวจพบในงานเขียนของนักศึกษาทั้ง 3 ประเภทหลักนั้น นักศึกษาจะได้รับข้อเสนอแนะเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดทุกคน อาจารย์ผู้สอนทุกท่านจะแนะนำหลักการแก้ไขข้อผิดพลาดแก่นักศึกษาเป็นรายบุคคล โดยการระบุจุดที่เกิดข้อผิดพลาดและแนะนำหลักการแก้ไขและการเลือกใช้คำศัพท์ที่ถูกต้อง ซึ่งการให้ข้อเสนอแนะเป็นหนึ่งในกระบวนการเรียนการสอนทักษะการเขียนที่มีความสำคัญต่อการปรับปรุงคุณภาพการเขียน (Brown, 2001: 11-17) นักศึกษาแต่ละรายได้ตอบสนองการรับรู้ข้อผิดพลาดของตนเองด้วยการติดต่อกับอาจารย์ผู้สอนเพื่อสอบถามรายละเอียดในการแก้ไขข้อผิดพลาดให้ถูกต้องเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนของตนเองในอนาคต แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดและการได้รับข้อเสนอแนะจากผู้สอน สามารถช่วยพัฒนาศักยภาพและทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศของนักศึกษาได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Muth'im และ (Latief, 2014 : 244-257) ที่ได้ทำการวิจัยประสิทธิผลในด้านคุณภาพของงานเขียนนักศึกษาจากการให้ข้อเสนอแนะเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดทางอ้อม โดยใช้วิธีการให้ข้อเสนอแนะแก่ผู้เรียน 3 วิธีการ คือ 1. การแสดงความคิดเห็นและยกตัวอย่าง 2. การระบุประเภทของข้อผิดพลาดให้ทราบ 3. การไม่ระบุเจาะจงข้อผิดพลาดเพียงบอกตำแหน่งที่ผิดพลาด ซึ่งผลพบว่าทั้งสามวิธีการมีประสิทธิภาพในการช่วยแก้ไขข้อผิดพลาดในงานเขียนของนักเรียนได้ ทำให้นักเรียนสามารถสร้างงานเขียนที่มีคุณภาพออกมาได้ แสดงให้เห็นว่าการให้ข้อเสนอแนะเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดในงานเขียนนั้นมีประสิทธิผลจริง

2. การสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน

2.1 ระยะเวลาในการเรียนการสอน

รายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรของคณะอักษรศาสตร์บัณฑิตมหาวิทยาลัยศิลปากร อยู่ในหมวดวิชาศึกษาทั่วไป ซึ่งมีกำหนดระยะเวลาในการเรียนการสอนที่ชัดเจน 60 นาที ทำให้อาจารย์ทุกท่านไม่สามารถให้คำแนะนำหรือแจ้งแก้ไขข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ที่ตรวจพบในงานเขียนของนักศึกษาอย่างละเอียดได้ อาจารย์ผู้สอนให้ความคิดเห็นว่าการปรับเนื้อหาวิชาและระยะเวลาในการสอนการเขียนให้เหมาะสมนั้นเป็นอีกหนึ่งทางเลือกเพื่อพิจารณาให้สามารถศึกษาและแนะนำการแก้ไข

ข้อผิดพลาดอย่างละเอียดได้ ผู้เรียนสามารถใช้เวลาให้เกิดประสิทธิผลแก่นักเรียนในทางที่ดีขึ้นและใช้เวลาไปกับวิธีการเรียนรู้แบบใหม่ ๆ (Cross & Goldberg, 2005 : 69-87) ดังนั้นแล้ว การพิจารณาปรับเนื้อหาให้เหมาะสมกับระยะเวลาในการเรียนการสอน ก็สามารถช่วยให้ทั้งอาจารย์ผู้สอนและนักศึกษามีเวลาในการศึกษารายละเอียดของข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในงานเขียน สามารถแก้ไขข้อผิดพลาด และมีโอกาสพัฒนาทักษะในการเขียนได้มากขึ้น

2.2 แนวทางการแจ้งและแก้ไขข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์แก่ผู้เรียน

การให้เพื่อนร่วมชั้นเรียนช่วยตรวจข้อผิดพลาด ให้คำแนะนำ และลองปรับแก้ในชั้นเรียนมีประสิทธิผลในทางที่ดี (Peer Review and Peer Correction) เพราะเป็นกิจกรรมสำคัญที่ช่วยให้ผู้เรียนได้รับคำแนะนำในงานเขียนเขียนของตนเอง รวมทั้งให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะต่าง ๆ ที่สำคัญในการพัฒนาภาษาและความสามารถในการเขียน เช่น ปฏิสัมพันธ์ที่มีความหมายกับเพื่อน ๆ การเปิดรับแนวคิดคนรอบตัวมากขึ้น และมุมมองใหม่ ๆ ในกระบวนการเขียน (Lundstrom & Baker, 2009 : 30-43) นักศึกษามีโอกาสพูดคุยรายละเอียดในแต่ละจุดที่เกิดข้อผิดพลาดกับเพื่อนร่วมชั้นเรียน ได้แลกเปลี่ยนข้อคิดเห็น และได้เรียนรู้ที่จะแก้ไขข้อผิดพลาดร่วมกัน การยกตัวอย่างประเด็นข้อผิดพลาดที่พบเจอบ่อยครั้งในงานเขียนของนักศึกษาและทดสอบโดยการสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษา ทำให้นักศึกษาได้วิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้วย และแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นกันในชั้นเรียน การสะท้อนให้ผู้เรียนเห็นความผิดพลาดนั้นเกิดประโยชน์และทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้ดีซึ่งส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ใหม่ ๆ (Heemsoth & Heinze, 2014 : 639–657) トラบดีที่ผู้เรียนลงมือศึกษาด้วยตนเองแล้วนั้น องค์ความรู้ที่นักเรียนได้รับนั้นย่อมมีความคงทน (ทิตินา แหมมณี, 2550) นักศึกษาจะได้รับคำแนะนำจากทั้งอาจารย์ผู้สอนและเพื่อนนักศึกษา และช่วยให้นักศึกษาปรับปรุงและแก้ไขจุดผิดพลาดของตนได้อย่างรอบคอบ ทั้งด้านคำศัพท์ การสะกดคำ และด้านไวยากรณ์ ทำให้ผลการเปรียบเทียบข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษามีพัฒนาการไปในทางที่ดีขึ้นและพบข้อผิดพลาดน้อยลง (พัชร อิมศรี, 2562 : 27)

2.3 กิจกรรมเสริมการเรียนการสอน

การเสริมการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งปฏิบัติงาน (Tasked-Base Learning) สามารถช่วยเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้เรียนรู้ ฝึกฝน และวิเคราะห์การเลือกใช้ชนิดของคำด้วยตนเอง สามารถช่วยพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษได้ เลือกใช้คำศัพท์ให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และเหมาะสมกับบริบทมากขึ้น (สุริษา และ อัญชลี, 2561 : 501-516) รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งปฏิบัติงาน (Tasked-Base Learning) นับเป็นอีกรูปแบบหนึ่งที่มีขั้นตอนให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการเรียนรู้ด้วยตนเอง ได้เรียนรู้ทั้งความรู้ ทักษะ คุณธรรมการอยู่ร่วมกันในสังคม ซึ่งสอดคล้องกับความจำเป็นและความต้องการของสังคมปัจจุบัน สนับสนุนให้เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งเป็นความจำเป็นของสังคมที่จะต้องพัฒนาเยาวชนให้เป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2544 : 25)

2.4 สื่อเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนการสอน

อาจารย์ผู้สอนหลายท่านมีความคิดเห็นว่าการฝึกให้นักศึกษาได้แก้ไขข้อผิดพลาดของตนเองนั้นได้ผลลัพธ์และเกิดพัฒนาการที่ดีเกินความคาดหมาย แต่อย่างไรก็ตาม ยังพบอุปสรรคในการให้คำแนะนำเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดของนักศึกษา สาเหตุที่นักศึกษามีปัญหาในการเขียนภาษาอังกฤษหรือภาษาที่สอง อาจมีสาเหตุมาจากนักศึกษาขาดแรงจูงใจและสิ่งเร้าในการเขียน ขาดความคิดสร้างสรรค์ในการสื่อสาร (อภิรยา และคณะ, 2562 : 180-189) หากนักศึกษขาดแรงจูงใจในการพัฒนางานเขียนของตนเอง ทำให้เกิดผลกระทบกับอาจารย์ผู้สอนด้วยเช่นกัน จากงานวิจัยของ (Teba, 2017 : 63-71) ที่วิจัยการใช้กลยุทธ์ที่มีประสิทธิภาพสำหรับการแก้ไขข้อผิดพลาดในชั้นเรียนภาษาต่างประเทศ ของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาในสาธารณรัฐเบเนน พบว่ากว่าร้อยละ 10.64 ของผู้เรียนขาดแรงจูงใจในการแก้ไขข้อผิดพลาดของตน ไม่ว่าจะเป็นทักษะการพูด การฟัง การอ่าน หรือแม้แต่การเขียนเองก็ตาม ในการแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนมีผลต่อแรงจูงใจในการเรียนเช่นกัน ดังนั้นแล้วอาจารย์ผู้สอนต้องทำอย่างระมัดระวังเพื่อไม่ให้นักศึกษาขาดความมั่นใจในการใช้ภาษาด้วยเหตุนี้ การสร้างแรงจูงใจในการเรียนจึงถือเป็นอีกหนึ่งกลยุทธ์สำคัญที่เหมาะสมสำหรับการนำมาปรับใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยเฉพาะด้านการเขียน ควรปรับการเรียนการสอนในเชิงหลักจิตวิทยาเสริมเพื่อสร้างแรงจูงใจให้นักศึกษาต้องการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและพัฒนางานเขียนของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ อาจารย์ผู้สอนมีบทบาทสำคัญในการสร้างแรงจูงใจในการเรียนให้นักศึกษา โดยสามารถเสริมแรงด้วยการชมเชยเมื่อนักศึกษาใช้ภาษาและแก้ไขข้อผิดพลาดได้อย่างถูกต้อง รวมไปถึงการให้กำลังใจนักศึกษาเพื่อให้เกิดแรงจูงใจเชิงบวกในการเรียนรู้และแก้ไขข้อผิดพลาดของตน (องอาจ นามวงศ์, 2554 : 34) นอกเหนือไปจากนั้นการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษทั่วไป ให้ความสำคัญกับรูปแบบของการใช้ภาษาในการเขียนมากกว่าความคิดในการเขียน ดังนั้นจึงจำเป็นต้องปรับสื่อการเรียนการสอนและกิจกรรมการเรียนการสอนที่สามารถส่งเสริมความคิดและความสามารถของผู้เรียนในเรื่องทักษะการเขียน มีการให้กำลังใจสนับสนุนและสร้างบรรยากาศที่เอื้อต่อการเกิดการเรียนรู้ สร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างผู้สอนและผู้เรียน หรือระหว่างผู้เรียนด้วยกันเพื่อกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจในการเขียน ในปัจจุบันมีการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีหลากหลายแขนงเพื่อใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ และให้ประสิทธิภาพดีในการเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้แสดงความคิดเห็นมากกว่าแค่การใช้ภาษา ใช้เสริมการเรียนการสอนขั้นเรียนรวมไปถึงการเรียนการสอนผ่านออนไลน์ จากการสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนทั้ง 5 ท่าน มีการเลือกปรับใช้สื่อและโปรแกรมเสริมการเรียนการสอนนอกเหนือจากบทเรียนที่แตกต่างกันออกไป ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ในการใช้งานและความชำนาญในการใช้เครื่องมือของแต่ละท่าน โปรแกรมที่ได้รับความนิยมและอาจารย์ทุกท่านเลือกใช้ตรงกัน คือ โปรแกรมซูม (Zoom) เนื่องจากมีคุณลักษณะที่ดีที่สุดสำหรับการใช้ห้องเรียนเสมือนจริง เช่น การแสดงหน้าจอของครูผู้สอน การแบ่งกลุ่มวิดีโอ การบันทึกวิดีโอ และการสื่อสารได้สองฝ่ายทั้งในรูปแบบวิดีโอและเสียง สามารถประยุกต์ใช้กับการเรียนการสอนภาษาในทุกทักษะ (Cheung, 2021 : 1-16) กล่าวว่าการเรียนการสอนโดยใช้โปรแกรมซูมช่วยให้

ครูผู้สอนสามารถใช้คุณลักษณะเฉพาะของตัวโปรแกรมเพื่อพัฒนาความเข้าใจในเนื้อหาแก่ผู้เรียนได้ ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีพัฒนาการการเรียนรู้ในเชิงบวก สอดคล้องกับงานวิจัยของ (Hastomo, 2021 : 125-132) ที่ได้ทำการวิจัยประสิทธิภาพในการใช้โปรแกรมชุดในการสอนการเขียนภาษาอังกฤษ ผลพบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนการเขียนของนักศึกษาก่อนการเรียนรู้ผ่านโปรแกรมชุดอยู่ที่ 54.74 และค่าเฉลี่ยคะแนนการเขียนของนักศึกษาก่อนการเรียนรู้ผ่านโปรแกรมชุดอยู่ที่ 82.42 มีอัตราการเพิ่มขึ้นร้อยละ 1.51 หลังจากการเรียนรู้ผ่านโปรแกรมชุด สาเหตุหลักที่การเรียนรู้ภาษาอังกฤษในประเทศไทยไม่ประสบความสำเร็จมากนักเพราะนักเรียนขาดโอกาสในการเรียนภาษาอังกฤษในชีวิตจริงในสภาพแวดล้อมที่เป็นภาษาอังกฤษ (Wiriyaichitra, 2002 : 4-9) ผู้สอนหลายท่านจึงเลือกปรับใช้เทคนิคและกลยุทธ์ที่เหมาะสมกับนักเรียน จากการสัมภาษณ์ อาจารย์ผู้สอนหลายท่านเลือกปรับใช้สื่อเพลงเสริมในการเรียนการสอนเช่นกันเพื่อเรียนรู้ด้านคำศัพท์โดยเฉพาะ ซึ่งสามารถใช้ได้กับการเรียนการสอนในชั้นเรียนและการเรียนการสอนผ่านออนไลน์เช่นกัน เพราะการสื่อเพลงสามารถช่วยให้นักศึกษาเรียนรู้คำศัพท์ได้เร็วขึ้น (Salcedo, 2010 : 19-30) ซึ่งอาจารย์ผู้สอนแต่ละท่านเลือกใช้เพลงภาษาอังกฤษหลากหลายแบบ ทั้งเพลงที่นักศึกษาคุ้นเคย รวมไปถึงเพลงที่ห่างไกลตัวนักศึกษา โดย ซึ่งพบว่าช่วยพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ให้นักศึกษาได้อย่างดีจากผลการทดสอบในรายวิชา

จากประเด็นการสัมภาษณ์ข้างต้น สามารถสรุปแนวทางการพัฒนาในการเรียนการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อนี้ได้ดังนี้

ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้ชนิดของคำ (Mix-up of Part of Speech) เป็นข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดในการวิจัยครั้งนี้ โดยมีข้อผิดพลาดทั้งหมด 12 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 30 จากข้อผิดพลาดทั้งหมดที่พบ ดังนั้นแล้วประเด็นสำคัญในเรื่องของการวิเคราะห์ประเภทของคำศัพท์หรือการใช้ชนิดของคำ (Mix-up of Part of Speech) ได้รับความเห็นสมควรให้ปรับใช้ในการเรียนการสอนด้วยเช่นกัน อาจารย์ผู้สอนทุกท่านเห็นพ้องตรงกันในเรื่องการเรียนรู้ผ่านข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ของผู้เรียน เนื่องจากคำศัพท์เป็นส่วนหลักในการสื่อสารไม่ว่าจะด้วยทักษะการพูด การฟัง การอ่าน หรือแม้แต่การเขียนก็เช่นกัน เพราะคำศัพท์นับเป็นหัวใจสำคัญอย่างหนึ่งในการใช้ภาษา (Stewick, 1972 : 23-35) ฉะนั้นแล้วอาจารย์ผู้สอนจำเป็นจะต้องวางแผนเวลาและปรับใช้กลยุทธ์ในการเรียนการสอนเพื่อให้นักศึกษาได้เรียนรู้การใช้ภาษาผ่านข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ของตน จากการสัมภาษณ์ อาจารย์ทุกท่านเลือกใช้หลักวิธีการแจ้กลับข้อผิดพลาดให้นักศึกษาทราบและพิจารณาส่งงานเขียนฉบับแก้ไขคืนกลับให้อาจารย์ผู้สอน เมื่อนักศึกษาแต่ละท่านรับทราบในข้อผิดพลาดของตนเองแล้ว นักศึกษาจะสามารถวิเคราะห์ข้อผิดพลาดและฝึกฝนการแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเอง ซึ่งอาจารย์แต่ละท่านพบว่าเมื่อนักศึกษาได้พิจารณาข้อผิดพลาดและได้แก้ไขด้วยตนเองแล้ว ทำให้เกิดการพัฒนาไปในทางที่ดีขึ้น แม้อาจารย์ผู้สอนจะไม่สามารถปรับเวลาการเรียนการสอนได้เนื่องจากเป็นรายวิชาที่กำหนดระยะเวลาการเรียนผ่านการอนุมัติหลักสูตร แต่อาจารย์ผู้สอนสามารถปรับใช้เวลาในการเรียนการสอนนั้นให้เกิดประสิทธิผลแก่นักเรียนในทางที่ดีขึ้นและใช้เวลาไปกับวิธีการเรียนรู้แบบใหม่ ๆ อาจารย์ผู้สอนควรปรับ

เนื้อหาโดยการประยุกต์ใช้ประเด็นสำคัญในเรื่องของการวิเคราะห์ประเภทของคำศัพท์หรือการใช้ชนิดของคำ (Mix-up of Part of Speech) ในการเรียนการสอนให้มากขึ้น เพื่อช่วยพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษในการเขียนงานระดับย่อหน้าแก่นักศึกษา อาจารย์ผู้สอนควรปรับการเรียนการสอนเพื่อให้นักศึกษาได้วิเคราะห์ชนิดของคำศัพท์แต่ละคำ เพื่อให้สามารถแยกประเภทของคำศัพท์และเข้าใจหลักการใช้คำศัพท์แต่ละประเภทนั้นก่อนการใช้ในการเขียนงานภาษาอังกฤษในครั้งต่อไป แนวทางการแจ้งและแก้ไขข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์แก่ผู้เรียนนั้น อาจารย์สามารถประยุกต์ใช้หลากหลายกลยุทธ์ในการแจ้งให้นักศึกษาได้มีโอกาสได้วิเคราะห์และแก้ไขข้อผิดพลาดในงานเขียนทั้งของตนเองและเพื่อนร่วมชั้น การที่นักศึกษาได้ฝึกวิเคราะห์และแก้ไขข้อผิดพลาด สามารถทำให้ผู้เรียนพัฒนาการเขียนของตนเองให้ดีขึ้น ซึ่งแน่นอนว่าการพัฒนานั้นถือเป็นเป้าหมายสูงสุดของการแก้ไขข้อผิดพลาด (Lee, 1997 : 465-477) อาจารย์ผู้สอนสามารถเลือกใช้กิจกรรมการนำเสนอคำศัพท์ที่พบข้อผิดพลาดบ่อยครั้งในชั้นเรียน ผ่านการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งปฏิบัติงาน (Tasked-Base Learning) ให้นักศึกษาได้ปฏิบัติงานด้วยความสามารถของตนเองและฝึกฝนการเลือกใช้คำศัพท์ที่ถูกต้องและเหมาะสมกับบริบท เปิดโอกาสให้นักศึกษาวิเคราะห์และตรวจหาข้อผิดพลาดที่ตนพบ (Error Detection) ด้วยความสามารถของตนเอง โดยเฉพาะการวิเคราะห์ในด้านการใช้ชนิดของคำ (Part of Speech) เพราะเป็นข้อผิดพลาดที่พบบ่อยที่สุดจากการวิเคราะห์งานเขียนของนักศึกษา เพื่อให้นักศึกษาสามารถใช้เวลาในชั้นเรียนได้วิเคราะห์และเรียนรู้ไปพร้อมกับเพื่อนร่วมชั้นเรียน ทั้งนี้อาจารย์ผู้สอนเองได้รับทราบมุมมองความคิดเห็นในการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของนักศึกษาไปพร้อมกัน หรือเลือกใช้กิจกรรมการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของตนเอง (Self-correction) ดังที่อาจารย์ทุกท่านได้ประยุกต์ใช้กิจกรรมนี้ในการแจ้งให้นักศึกษาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดและแก้ไขข้อผิดพลาดของตนเองก่อนส่งคืนกลับอาจารย์ผู้สอน ผลของการใช้กิจกรรมนี้ในการเรียนการสอนพบว่านักศึกษามีพัฒนาการในการเลือกใช้คำศัพท์ในการเขียนไปในทางที่ดีขึ้นเมื่อได้วิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้วยตนเอง สามารถช่วยพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษในงานเขียนของนักศึกษาและลดการเกิดข้อผิดพลาดได้จริง แต่เนื่องจากการใช้ชนิดของคำ (Part of Speech) เป็นข้อผิดพลาดที่ตรวจพบในงานเขียนของนักศึกษามากที่สุด ดังนั้นการปรับใช้กิจกรรมการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของตนเอง (Self-correction) ในการเรียนการสอน อาจมุ่งเน้นไปที่การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดเฉพาะด้านการใช้ชนิดของคำ (Part of Speech) เพื่อให้นักศึกษาได้วิเคราะห์และฝึกแยกชนิดของคำศัพท์ภาษาอังกฤษแต่ละประเภท ช่วยให้นักศึกษาเข้าใจชนิดของคำศัพท์แต่ละประเภทมากยิ่งขึ้นก่อนเลือกใช้คำศัพท์ในการเขียนงานภาษาอังกฤษระดับย่อหน้า อีกหนึ่งกิจกรรมที่สามารถประยุกต์ใช้เพื่อให้นักศึกษาได้วิเคราะห์ข้อผิดพลาดร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียน คือการประเมินงานของเพื่อนร่วมชั้น (Peer Review) เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้รับโอกาสในการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดที่พบในงานเขียนของเพื่อนร่วมชั้นและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน เน้นไปที่การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดเฉพาะด้านการใช้ชนิดของคำ (Part of Speech) เพื่อให้นักศึกษาได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อนร่วมชั้น การประเมินงานของเพื่อนร่วมชั้นสามารถทำให้ผู้เรียนได้ตระหนักถึง

ข้อผิดพลาดของตนเอง เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทราบถึงความคิดเห็นของเพื่อนร่วมชั้นที่มีต่องานเขียนของตนเอง และเป็นการฝึกให้ผู้เรียนลดอัตตาของตนเองและรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นมากขึ้น (มณฑิญา พวงทรัพย์, 2560 : 213-244) อีกปัจจัยสำคัญที่อาจารย์ทุกท่านเห็นพ้องตรงกัน คือการเลือกใช้สื่อการเรียนการสอนเสริมเพื่อให้เหมาะสมกับการเรียนการสอนในยุคปัจจุบัน อาจารย์ผู้สอนสามารถใช้สื่อเทคโนโลยีภายนอกชั้นเรียนหรือนอกเหนือจากหนังสือเรียนเพื่อสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ การสร้างแรงจูงใจในการเรียนถือเป็นอีกหนึ่งกลยุทธ์สำคัญที่เหมาะสมสำหรับการนำมาปรับใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยเฉพาะด้านการเขียน ควรปรับการเรียนการสอนในเชิงหลักจิตวิทยาเสริมเพื่อสร้างแรงจูงใจให้นักศึกษาต้องการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและพัฒนางานเขียนของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ อาจารย์ผู้สอนมีบทบาทสำคัญในการสร้างแรงจูงใจในการเรียนให้นักศึกษา โดยสามารถเสริมแรงด้วยการชมเชยเมื่อนักศึกษาใช้ภาษาและแก้ไขข้อผิดพลาดได้อย่างถูกต้อง รวมไปถึงการให้กำลังใจนักศึกษาเพื่อให้เกิดแรงจูงใจเชิงบวกในการเรียนรู้และแก้ไขข้อผิดพลาดของตน (องอาจ นามวงศ์, 2554 : 34) สื่อการเรียนการสอนที่สามารถสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ให้นักศึกษา เช่น สื่อเกมทายชนิดของคำศัพท์ (Quiz) ให้นักศึกษาได้เรียนรู้การแยกประเภทของคำศัพท์และการใช้คำศัพท์ความรู้รอบตัวสำหรับการสื่อสารในชีวิตจริง เพื่อให้นักศึกษาเรียนรู้และสามารถประยุกต์ใช้ได้จริงในชีวิตประจำวันตามวัตถุประสงค์ของรายวิชา หรือเลือกใช้สื่อเพลงในการเรียนการสอนเพื่อเรียนรู้ด้านคำศัพท์โดยเฉพาะ ซึ่งสามารถใช้ได้กับการเรียนการสอนในชั้นเรียนและการเรียนการสอนผ่านออนไลน์เช่นกัน เพราะการสื่อเพลงสามารถช่วยให้นักศึกษาเรียนรู้คำศัพท์ได้เร็วขึ้น (Salcedo, 2010 : 19-30) นอกเหนือจากนี้ อาจารย์ผู้สอนสามารถเลือกใช้โปรแกรมซูม (Zoom) ในการเรียนการสอนออนไลน์ได้ เนื่องจากมีคุณลักษณะที่ดีที่สุดสำหรับการใช้ห้องเรียนเสมือนจริง เช่น การแสดงหน้าจอของครูผู้สอน การแบ่งกลุ่มวิดีโอ การบันทึกวิดีโอ และการสื่อสารได้สองฝ่ายทั้งในรูปแบบวิดีโอและเสียง สามารถประยุกต์ใช้กับการเรียนการสอนภาษาในทุกทักษะ สามารถช่วยให้อาจารย์ผู้สอนสามารถใช้คุณลักษณะเฉพาะของตัวโปรแกรมเพื่อพัฒนาความเข้าใจในเนื้อหาแก่ผู้เรียนได้ ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีพัฒนาการการเรียนรู้ในเชิงบวก (Cheung, 2021 : 1-16) และเข้ากับยุคสมัยในปัจจุบัน

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้า ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสนามจันทร์ ตามที่เสนอไปข้างต้น ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. ควรมีการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำเสริมหน้าหลัง (Affix type) ในเชิงลึก เนื่องจากเป็นข้อผิดพลาดที่ไม่พบในการวิเคราะห์งานเขียนของนักศึกษาในครั้งนี้ ซึ่งส่วนหนึ่งขัดแย้งกับงานวิจัยของ (กะรัตเพชร คงรอด, 2560 : 59) ที่พบข้อผิดพลาดที่เกิดจากคำเสริมหลัง (Suffix) สูงถึง 61 ครั้ง หรือร้อยละ 16.49

แต่ก็ไม่พบข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำเสริมหน้า (Prefix) เช่นกัน ดังนั้นแล้วการวิเคราะห์เฉพาะอย่างอาจทำให้ทราบและแก้ไขปัญหาด้านการเลือกใช้คำศัพท์ในงานเขียนได้เฉพาะส่วนยิ่งขึ้น อีกทั้งเพื่อช่วยพัฒนาการเรียนการสอนในอนาคต

2. ควรมีการศึกษาแนวทางในการวิเคราะห์สาเหตุของข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในงานเขียนของนักศึกษาโดยการวิเคราะห์เชิงลึกรายบุคคล เพื่อช่วยให้ผู้สอนสามารถวิเคราะห์สาเหตุของการเกิดข้อผิดพลาด และสามารถให้คำแนะนำแก่ผู้เรียนได้อย่างตรงประเด็นมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ หากทราบปัจจัยที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาด ยังสามารถช่วยเสริมให้ผู้สอนปรับการเรียนการสอนได้เหมาะสม เช่น หากสาเหตุหลักของข้อผิดพลาดเกิดจากสื่อการเรียนการสอน ผู้สอนต้องปรับสื่อในการเรียนการสอน หรือ หากสาเหตุเกิดหลักเกิดจากนักศึกษาไม่ได้รับคำแนะนำในการปรับแก้ข้อผิดพลาด

3. ควรมีการวิจัยเปรียบเทียบข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ที่พบในงานของนักศึกษาชาวไทยและชาวต่างประเทศที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา แต่เป็นผู้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองเช่นกัน เพื่อศึกษาข้อผิดพลาดและความสามารถในการใช้ภาษาของผู้ที่ไม่ได้มีภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ของตน อาจช่วยให้สามารถพัฒนาแผนการเรียนการสอนให้เหมาะสมสำหรับห้องเรียนที่มีผู้เรียนหลากหลายเชื้อชาติและปรับใช้กับการเรียนการสอนทั่วไปได้

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำเสริมหน้าหลัง (Affix type) ในเชิงลึก เนื่องจากเป็นข้อผิดพลาดที่ไม่พบในการวิเคราะห์งานเขียนของนักศึกษาในครั้งนี้ ซึ่งส่วนหนึ่งขัดแย้งกับงานวิจัยของ (กระรัตเพชร คงรอด, 2560 : 59) ที่พบข้อผิดพลาดที่เกิดจากคำเสริมหลัง (Suffix) สูงถึง 61 ครั้ง หรือร้อยละ 16.49 แต่ก็ไม่พบข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำเสริมหน้า (Prefix) เช่นกัน ดังนั้นแล้วการวิเคราะห์เฉพาะอย่างอาจทำให้ทราบและแก้ไขปัญหาด้านการเลือกใช้คำศัพท์ในงานเขียนได้เฉพาะส่วนยิ่งขึ้น อีกทั้งเพื่อช่วยพัฒนาการเรียนการสอนในอนาคต

2. ควรมีการศึกษาแนวทางในการวิเคราะห์สาเหตุของข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในงานเขียนของนักศึกษาโดยการวิเคราะห์เชิงลึกรายบุคคล เพื่อช่วยให้ผู้สอนสามารถวิเคราะห์สาเหตุของการเกิดข้อผิดพลาด และสามารถให้คำแนะนำแก่ผู้เรียนได้อย่างตรงประเด็นมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ หากทราบปัจจัยที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาด ยังสามารถช่วยเสริมให้ผู้สอนปรับการเรียนการสอนได้เหมาะสม เช่น หากสาเหตุหลักของข้อผิดพลาดเกิดจากสื่อการเรียนการสอน ผู้สอนต้องปรับสื่อในการเรียนการสอน หรือ หากสาเหตุเกิดหลักเกิดจากนักศึกษาไม่ได้รับคำแนะนำในการปรับแก้ข้อผิดพลาด

3. ควรมีการวิจัยเปรียบเทียบข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ที่พบในงานของนักศึกษาชาวไทยและชาวต่างประเทศที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา แต่เป็นผู้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองเช่นกัน เพื่อศึกษาข้อผิดพลาดและความสามารถในการใช้ภาษาของผู้ที่ไม่ได้มีภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ของตน อาจช่วยให้สามารถพัฒนา

แผนการเรียนการสอนให้เหมาะสำหรับห้องเรียนที่มีผู้เรียนหลากหลายเชื้อชาติและปรับใช้กับการเรียนการสอนทั่วไปได้

เอกสารอ้างอิง

- กะรัตเพชร คงรอด. (2560). การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการของนักศึกษาไทยระดับปริญญาตรี. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- กมลวัน สังสีแก้ว. (2560). การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนของนักศึกษาสาววิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารระหว่างประเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่. เชียงใหม่: วิทยาลัยนานาชาติ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.
- กุลธิดา แยมอ้อม. (2545). การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านโครงสร้างทางไวยากรณ์ในการเขียน จดหมายธุรกิจของนักศึกษา สาขาวิชาเอกธุรกิจการโรงแรมวิทยาลัยพณิชยการเซตุน. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- กฤษณ์ โกมลิมศรี. (2547). การสื่อสารภายในองค์กร...ใครว่าไม่สำคัญ?. *อีลีตเตอร์*. 16 (4), 30.
- จอมขวัญ หลาวเพ็ชร. (2546). การสื่อสารในองค์กรล้ม องค์กรไม่เหลือ !. *อินดัสเทรียลเทคโนโลยีรีวิว (Industrial technology review)*. 10 (15), 168-174.
- ดวงใจ ไทยอุบุญ และ กวิสรา รัตนากร. (2538). *ภาษาไทย1* (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นางพาง ประกิจ. (2557). การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ในประกาศภาษาอังกฤษออนไลน์: กรณีศึกษาบริษัทซีเลซติกา (ประเทศไทย). ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา
- บุญศิริ ผ่องอักษร. (2524). การเขียนสำหรับสาขาวิชา ภาษาปริทัศน์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- พัชรี อิมศรี. (2562). การเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนผ่านกระบวนการวิชาการรับใช้สังคม. ในการประชุมวิชาการระดับชาติ: วิชาการรับใช้สังคม ครั้งที่ 9. นครศรีธรรมราช: มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์.
- ภรณ์พรธชา บุญเพชร. (2557). การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในจดหมายเพื่องานธุรกิจของนักศึกษาวิชาเอกบริหารธุรกิจ โรงเรียนอักษรเทคโนโลยีวิทยา. ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา
- มณฑิยา พวงทรัพย์. (2560). การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบ peer review บนบล็อกเพื่อพัฒนาความสามารถในการวิจารณ์และแรงจูงใจในการเขียนบทความภาษาฝรั่งเศส. *มนุษยศาสตร์สาร*, 18 (2), 213-244.

- วันที แสงคล้ายเจริญ. (2561). การศึกษาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ในงานเขียนภาษาอังกฤษและกลยุทธ์ในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา. *Veridian E-Journal, Silpakorn University*. 11 (3), 538-554.
- สุกษา ฤทธิวงศ์ และ อัญชลี ทองเอน. (2561). การพัฒนาชุดกิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงาน (Task-based activities) เพื่อส่งเสริมการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. *วารสารบัณฑิตวิทยาลัย*. 6 (3), 501-516.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2544). *หลากหลายวิธีการใช้ ICT เพื่อการเรียนรู้การสอน*. กรุงเทพมหานคร : สถาบันเทคโนโลยีเพื่อการศึกษาแห่งชาติ.
- องอาจ นามวงศ์. (2554). Active 3Ps : บทบาทการจัดการเรียนรู้ที่ครูควรเปลี่ยน. *วารสารศึกษาศาสตร์*. 34 (3-4), 1-9.
- Brown. H.D. (2001). *Teaching by Principles: An Interactive Approach to Language Pedagogy (2nd Edition)*. New York: Addison Wesley Longman, Inc.
- Cheung, A. (2021). Language Teaching during a Pandemic: A Case Study of Zoom Use by a Secondary ESL Teacher in Hong Kong. *RELC Journal*, 1-16. DOI: 10.1177/0033688220981784
- Corder, S. P. (1973). *Introducing Applied Linguistics*. Middlesex: Penquin.
- Cross, C. T. & Goldberg, M. (2005). Time is a Resource We Still Haven't Figured Out How to Use Wisely. Retrieved 13 October 2020 from http://www.innovationlabs.com/new_highschool/2006/reading%20materials/time_out.pdf
- Duruk, E. & Paker, T. (2014). Vocabulary Deviations during Second Language Lexical Processing, *International Journal of Liberal Arts and Social Science*, 2 (8). 134-142.
- Etisa, A. (2017). *An Error Analysis in Using Prepositions of Place and Time By Seventh Grade Students of SMPN 10 Yogyakarta in the Academic Year 2016/2017*. Yogyakarta: English Language Education Study Program Faculty of Teacher Training and Education University of PGRI Yogyakarta.
- Hamdi, S. (2016). An analysis of lexical errors in the English compositions of EFL Tunisian learners. *International Journal of Humanities and Cultural Studies*, 2 (4), 643-652.
- Haspelmath, M. (2009). Framework-Free Grammatical Theory. *The Oxford Handbook of Linguistic Analysis* edited by Bernd Heine & Heiko Narrog, Oxford University Press, Oxford, 378-589.
- Hastomo, T. (2021). Video Conference in Teaching EFL: A Case Study of Using Zoom. *LENTERA: Jurnal Ilmiah Kependidikan*, 14 (1), 125-132.
- Heaton, J. B. (1975). *Writing English language tests: A practical guide for teachers of English as a second or foreign language*. London: Longman.
- Heemsoth, T., Heinze, A. (2014). The impact of incorrect examples on learning fractions: A field experiment with 6th grade students. *Instr Sci*, 42, 639–657.
- James, C. (1998). *Errors in Language learning and use: Exploring error analysis*. New York: Longman
- Kadler, E.H. (1970). *Linguistics and Teaching Foreign Language*. New York: Van Nostrand Reinhold Company.
- Lado, R. (1964). *Language Teaching : A Scientific Approach*. New York: McGraw-Hill, Inc.

- Lee, I. (1997). ESL learners' performance in error correction in writing: some implications for teaching. *System*, 25 (4), 465-477.
- Llach, M. P. A. (2005a). The relationship of lexical error and their types to the quality of ESL composition: An empirical study. *Porta Linguarum*, 3, 45-47.
- Lundstrom, K. & Baker, W. (2009). To give is better than to receive: The benefits of peer review to the reviewer's own writing. *Journal of Second Language Writing*, 18, 30-43.
- Muth'im, A. & Latief, M. A. (2014). The Effectiveness of Indirect Error Correction Feedback on the Quality of Students' Writing. *Arab World English Journal*, 5 (2), 244-257.
- Natjirath Boonrod, Nakonthep Tipayasuparat, and Pawarisorn Sornsilp. (2561). An error analysis of English writing of mathayom suksa 6 students : การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6, *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต*. 13 (2), 145-160.
- Özışık, C. (2014). Identifying preposition errors of Turkish EFL students. *International Association of Research in Foreign Language Education and Applied Linguistics ELT Research Journal*, 3 (2), 59-69
- Raimes, A. (1985). What unskilled ESL students do as they write: A classroom study of composing. *TESOL Quarterly*, 19 (2), 229-258.
- Rivers, W.M. (1970). *Teaching Foreign Language Skills*. Chicago: The University of Chicago Press.
- Salcedo, C.S. (2010). The Effects Of Songs In The Foreign Language Classroom On Text Recall, Delayed Text Recall And Involuntary Mental Rehearsal. *Journal of College Teaching & Learning*, 7 (6), 19-30.
- Stewick, E. W. (1972). *Language Learning Teaching and Learning English*. London: Longman Group Limited.
- Teba, S. C. (2017). Using Effective Strategies for Errors Correction in EFL Classes: A Case Study of Secondary Public Schools in Benin. *Journal of Education and e-Learning Research*, 4 (2), 63-71.
- Torwong, P. (1995). Trends and issues in the teaching of EFL writing. Where shall we go?. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*, 22 (3), 111-122.
- Wiriyaichitra, A. (2002). English language teaching and learning in Thailand in this decade. *Thai TESOL Focus*, 15 (1), 4-9